

Τενεκές και Τουρκία.— Τὸ καθήκον τῆς Πύλου.—
Ἀνδριάς και ἄγαλμα.— Νὰ πληρώνομεν εἰς τὰ Μουσεία;—
Ἀνοιξίς!

ΝΑΣ ΤΕΝΕΚΕΣ—ἐν εἶδει σημαίας—
ἀντεπροσώπευε τὴν Τουρκίαν δηλα-
δὴ τὴν ἀνύπαρκτον ψιλὴν ἐπικυρια-
χίαν εἰς τὴν ἀδάμαστον Κρήτην. Ἡ
δὲ Εὐρώπη διὰ τῶν φυλακίδων ἐξε-
τέλει χρεὴ χωροφύλακος. Ὁ τε-
νεκὴς—ἡ ἐκπροσώπησις τῆς καταρ-
ρευούσης Αὐτοκρατορίας—κατέπεσε,
αἱ φυλακίδες ὠγοντο ἀποιοῦσαι καὶ ἡ
Κρήτη εἶνε πλέον καὶ τύποις—ὡς
ἦτο καὶ οὐσία—ἐλευθέρα. Πόσον ἀ-
κριδῶ ἐξηγοράσμεν τὴν Ἐνωσιν
αὐτὴν, γνωρίζουν οἱ ἐκάστοτε ὑπουρ-
γοὶ τῶν Οἰκονομικῶν, ἀλλὰ κυρίως τὸ μικτυροῦν τὰ
ὅσα τῶν ἐν Κρήτῃ μαρτυρῶν, τὰ ὅποια ἀπετέλε-
σαν τὴν ὑψηλοτέραν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἐκατόμωχον!

Ἐνας λεδέντης τιμῆρας τὸ Ἑλλ. ὄνομα εἰς διε-
θνεῖς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας, ὁ στεφανηφόρος ἄλτης
Τσικλητήρας ἀπέθανεν ὑπηρετῶν τὴν πατρίδα ὡς
ἐφεδρος. Ἡ ἰδιαιτέρα πατρίς του Πύλος πρέπει, μι-
μουμένη τὰς ἀρχαίας Ἑλληνίδας πόλεις, τὰς γενε-
τείρας τῶν Ὀλυμπιονικῶν, νὰ ἐγείρῃ δαπάναις τοῦ
δήμου τὴν προτομὴν αὐτοῦ. Διότι μαζὶ του θὰ ἀπα-
θαντισθῇ καὶ αὐτὴ, ἀφοῦ ἡ ἱστορία θὰ ἀναφέρῃ
μεταξὺ τῶν νεωτέρων Ὀλυμπιονικῶν «Τσικλητήραν
τὸν Πύλιον».

Μία ἐφημερίς κάμνει παρατήρησιν πρὸς τὸν Δῆ-
μον Πειραιῶς ὅτι κακῶς ἀπεφασίσθη νὰ ἰδρυθῇ ἀνδριάς
εἰς τὸν Διάδοχον καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῇ τὴν
λέξιν ἄγαλμα. Διότι, ἰσχυρίζεται ἡ ἐφημερίς, ἀνδριάν-
τας ἐγείρουν μόνον διὰ τοὺς νεκροὺς καὶ ἀγάλματα διὰ
τοὺς ζῶντας. Καὶ ἐρωτῶ—κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ κ.
Θεοτόκη—ποῦ εὗρεν ἡ ἐφημερίς τὴν διάκρισιν αὐτὴν
τῶν λέξεων ἄγαλμα καὶ ἀνδριάς ἐν σχέσει πρὸς τὴν ζωὴν
καὶ τὸν θάνατον; Τὸ Ἑλλ. Λεξικὸν γράφει: Ἄγαλμα
(Κάθε τι διὰ τὸ ὅποιον ἀγάλλεται τις)=ἀφίερωμα καὶ
κατ'ἐκτασιν, εἶδωλον, εἰκὼν γλυπτῇ, ἀνδριάς.
Ἀνδριάς=ὁμοῖωμα ἀνθρώπου (ἀπὸ χαλκόν, χρυσόν, λίθον
κλπ. Τίποτε περισσώτερον. Ἄλλ' ἄλλη παρατήρησις
θὰ ἦτο εὐκαταία. Διὰ τὴν προκειμένου περὶ ἀγάλματος
γυναικὸς νὰ λέγωμεν ἀνδριάς ἀφοῦ ἡ λέξις δὲν πα-
ράγεται ἐκ τῆς ἀνδρείας, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀνὴρ. Ὁ ἀνδριάς
τῇ: Μπομπουλίνας λ. χ. δὲν εἶνε ὁξύμωρον; Τί λέ-
γουν αἱ σουφραζέται;

Πρέπει νὰ πληρώνη κανεὶς διὰ τὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ
Μουσεία; Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀνεκινήθη εἰς τὴν Γαλλί-
αν. Βουλὴν ἐσχάτως. Καὶ ἀπήντησε αὕτη:—Ναί, χάριν
τῆς καλλιτεχνικῆς διαμορφώσεως τοῦ Λαοῦ

Καὶ ἐρχεται ἤδη τὸ ἐρώτημα:
—Ὁ Λαὸς ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ ἐν τοῖς Μου-
σείοις καλλιτεχνικὰ ἔργα;

Καὶ ἀπαντᾷ ἡ πείρα.
—Ὁχι. Ἡ μεσαία τάξις, ἀδιαφορεῖ, ὁ λαὸς—καὶ
ὁ Γαλλικὸς ἀκόμη—δὲν ἐννοεῖ.

Τὰ Μουσεία, εἶπε εὐφυῶς υἱὰ Παρισινή, εἶνε καλὰ
ὅταν ταξιδεύει κανεὶς, καὶ ὅταν... βρέχει.

Ἀνοιξίς! Ὁ Μάρτιος ἐφθασε μὲ τὰ χαριτωμένα
δῶρα του: ἀκνῖνας, ἀνθρ., ποίησιν. Ὁ ἥλιος ἀφειδῶς
σκορπίζει θερμαντικὸν φῶς, ὁ οὐρανὸς ἀπλώνεται κα-
τακύανος, οἱ μενεξέδες ἀρωματίζουν τὴν ἀτμοσφαῖ-
ραν, οἱ ποιηταὶ ἐμπνέονται, ἡ θάλασσα γαληνί-
α. Εὐτυχεῖς οἱ διανύοντες τὰ ἔτη τῆς ἡδῆς. Ὅτι αὐτῶν
ἐστὶν ἡ βασιλεία τῆς Ἀνοιξέως. Μὲ τὴν διαφορὰν
ὅτι δὲν ἀνάγεται ἡ βασιλεία αὐτὴ εἰς τὸν νῦν καὶ
εἰς τὸν ἅπαντα αἰῶνα, ἀλλὰ μόνον φεῦ! εἰς πέντε-
δέκα ἔτη...

ΔΑΦΝΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α'.

Εἰς τὴν πόλιν τῶν ἐθνικῶν πόθων, εἰς τὴν δαφνηφόρον εἰσῆλθεν ὁ Ἑλληνικὸς
στρατός, ὁ λαοφιλὴς Βασιλεὺς ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α' ἐπέπρωτο νὰ πέσῃ, ὡς ὁ Κόδρος.

Ἐνῶ ἠγλαΐζετο ὁ θρόνος του καὶ ἠρῶνεντο τὸ στέμμα του διὰ τῆς ἀπελευθε-
ρώσεως χιλιάδων δούλων, παράφρων ἔκοπτε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του, ζωῆς ἀφιερω-
θείσης εἰς τὴν Πατρίδα ἐξ ὁλοκλήρου. Εἰς τοὺς ἐπινικεῖους διθυράμβους, προστίθε-
ται ἤδη τὸ θρηνητικὸν μοιρολόγι τῆς Πατρίδος.

Ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη ἡγεμόνευσε πατρικῶς. Φιλόπατρις, δίκαιος, εὐθύφρων,
μειλίχιος, ὑπῆρξεν ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς ἡγεμὼν ἀγαθός. Ἐὰν δὲ δοθῇ παρωνύμιον
ὑπὸ τῆς ἱστορίας, θὰ ἀποδώσῃ τὸν χαρακτηρισμὸν μόνῃ ἡ λέξις **Συνετός**.

Ἡ Θεσσαλονίκη καθαγιάζεται διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Βασιλέως ἡμῶν καὶ ἡ νέα
Ἑλλὰς ἀρχίζει τὸν νέον πολιτικὸν βίον διὰ νέου ἡγεμόνος. Ὁ Κωνσταντῖνος γεν-
νηθεὶς ὡς Διάδοχος, ἐγένετο διὰ τῆς σπάθης Κωνσταντῖνος ὁ Ἐλευθερωτής, καὶ
ἤδη Ἑθνικῇ βουλήσῃ ἀναγορεύεται Κωνσταντῖνος ΙΒ'. Κέκληται νὰ συνεχίσῃ τὴν
βασιλείαν Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου. Μετὰ τὸ 1453 ἦλθε τὸ 1821, μετὰ τὸ
1821 ἀνέτειλε τὸ 1912. Εἶθε ὁ νέος Βασιλεὺς νὰ καταστῇ **Αὐτοκράτωρ** τοῦ
ὅλου Ἑλληνισμοῦ.